

OD ISTOG PISCA

DNEVNIK JEDNOG ČAROBNJAKA

ALHEMIČAR

BRIDA

ANĐEO ČUVAR

NA OBALI REKE PJEDRE SEDELA SAM I PLAKALA

MAKTUB

PETA GORA

VERONIKA JE ODLUČILA DA UMRE

ĐAVO I GOSPOĐICA PRIM

JEDANAEST MINUTA

PRIRUČNIK ZA RATNIKA SVETLOSTI

ZAHIR

VEŠTICA IZ PORTOBELA

ALEF

RUKOPIS OTKRIVEN U AKRI

PRELJUBA

BITI KAO REKA

ŠPIJUNKA

PAULO
KOELJO

*Pobednik
je sam*

Preveo s portugalskog
Jovan Tatić

■ Laguna ■

Naslov originala

Paulo Coelho

O VENCEDOR ESTÁ SÓ

Copyright © 2008 by Paulo Coelho

This edition was published by arrangement with Sant Jordi

Asociados Agencia Literaria S. L. U., Barcelona, Spain.

All rights reserved.

www.paulocoelhoblog.com

Translation copyright © 2017 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*N. G. od Milosti,
koja je sišla na Zemlju da bi pokazala put
Borbe Dobra*

O Marija,
začela bez greha,
moli se za nas koji se u tebe uzdamo.

A učenicima svojijem reče: Zato vam kažem: ne brinite se dušom svojom šta ćete jesti, ni tijelom u što ćete se odjenuti:

Duša je pretežnija od jela i tijelo od odijela.

Pogledajte gavrane kako ne siju, niti žanju, niti imaju riznicu ni žitnicu, i Bog ih hrani. A koliko ste vi pretežniji od ptica!

A ko od vas brinući se može dodati uzrastu svome jedan lakat?

Ako, dakle, ne možete ni najmanje, zašto se brinete za ostalo?

Pogledajte krinove kako rastu: ne trude se, niti predu; ali vam kažem, ni Solomon u svoj slavi svojoj ne obuče se kao jedan od njih.

Jevanđelje po Luki, 12: 22–27

*Ko god da si ti koji me sada imaš u šaci
Bez jedne stvari sve će biti uzaludno
Upozoravam te pre nego što nastaviš da me
Iskušavaš
Sasvim sam drugačiji od onoga što si mislio.
Ko je taj koji bi hteo da postane moj sledbenik?
Ko bi pozeleo da mi bude miljenik?
Taj put je sumnjiv, ishod neizvestan, možda i
Poguban!
Morali biste od svega odustati, ja sâm bih
Postao mera svega,
A onda bi iskušenje vaše bilo dugo i
Iscrpljujuće,
Sva negdašnja učenja o vašem životu i saglasje
Sa životima drugih
Morali bi biti napušteni.
Stoga, ostavi me i ne muči se više,
Skloni ruke sa mog ramena,
Pusti me i idi svojim putem.*

*Volt Vitmen, Vlati trave**

* Prevela s engleskog Danica Kraljević.

Stanje stvari

U trenutku kada privodim kraju pisanje ovih redova, u svetu je na vlasti nekoliko diktatora. Jedina svetska supersila izvršila je invaziju na jednu bliskoistočnu zemlju. Teroristi imaju sve više poklonika. Hrišćanski fundamentalisti imaju dovoljno uticaja da njihovi kandidati postaju predsednici država. Sekte koje tvrde da imaju „apsolutno znanje“ manipulišu duhovnim traganjem. Bes prirode briše s mape čitave gradove. Jedan ugledni američki intelektualac uradio je istraživanje u kojem je otkrio da šest hiljada ljudi drži svu moć na svetu.

Na svim kontinentima postoje na hiljade zatočnika savešti. Mučenje ponovo postaje prihvatljiv metod ispitivanja. Bogate zemlje zatvaraju svoje granice. Siromašne zemlje prolaze kroz nezapamćen odliv stanovništva, koje odlazi u potrazi za Eldoradom. Genocid je u toku u barem dve afričke zemlje. Ekonomski sistem pokazuje znake iznemoglosti i velika bogatstva počinju da se tope. Deca koja rade kao robovi postala su deo života. Stotine miliona ljudi žive ispod nivoa apsolutnog siromaštva. Širenje nuklearne energije

prihvata se kao obaveza. Nove bolesti se javljaju. Bolesti koje već postoje još nisu pod kontrolom.

Ali da li je ovo stanje stvari u svetu u kojem živim?

Naravno da nije. Kada sam rešio da napravim fotografski zapis svog vremena, napisao sam ovu knjigu.

Paulo Koeljo

POBEDNIK JE SAM

3:17

Pištolj bereta Px4 malo je veći od mobilnog telefona. Teži negde oko sedamsto grama i može da opali deset hitaca. Pored toga što je mali, lagan i neprimetan kada ga nosite u džepu, mali kalibar ima još jednu veliku prednost: umesto da prođe kroz telo žrtve, metak se odbija o kosti i kida sve što mu se nađe na putu.

Naravno, šanse da se preživi ranjavanje ovim kalibrom takođe su velike; postoje na hiljade slučajeva u kojima metak nije pogodio nijedan vitalni organ, tako da je žrtva imala vremena da reaguje i razoruža napadača. Ali ako osoba koja puca ima nekog iskustva u ovom poslu, za svoju žrtvu može da izabere način umiranja – brz, ciljajući da je pogodi između očiju ili u srce, ili nešto sporiji tako što će cev oružja nasloniti na rebra pod određenim uglom i pritisnuti obarač. Kada primi takav hitac, žrtvi je potrebno neko vreme da shvati da je smrtno ranjena – u prvom trenutku misli da ima snage da napadne, pobjegne, pozove pomoć. Velika prednost za ubicu jeste ta što žrtva ima vremena da vidi ko ju je ubio, dok polako gubi snagu, dok ne padne

na zemlju bez mnogo krvarenja, ne shvatajući baš najbolje zašto joj se to dešava.

Daleko od toga da je stručnjaci iz branše smatraju idealnim oružjem: „To je pištolj koji više odgovara ženama nego špijunima“, veli neko iz britanske tajne službe dok se obraća Džejsmu Bondu u prvom filmu serijala, uzimajući mu stari pištolj i dajući mu novi model. Ali ta opaska je, naravno, važila samo za profesionalce jer za njegov zadatak nije bilo ničeg boljeg.

Svoju beretu kupio je na crnom tržištu, tako da identifikacija oružja neće biti moguća. U šaržeru ima pet metaka, iako planira da upotrebi samo jedan, na čijem vrhu je turpijom za nokte urezao krst, što će učiniti da se taj metak, kada bude ispaljen, u trenutku kada udari u nešto čvrsto, podeli na četiri dela.

Ali beretu će upotrebiti samo ako baš bude morao. Ima još načina da se ugasi jedan svet, uništi jedan univerzum, a ona će sigurno shvatiti poruku čim bude pronađena prva žrtva. Znaće da je to učinio u ime ljubavi, da nije ozlojeđen, da će je primiti nazad bez pitanja o onome što se dešavalo u poslednje dve godine.

Očekuje da će šest meseci pažljivog planiranja dati rezultate, ali u to će biti siguran tek sutra ujutru. Evo plana: dozvoliti da se Furijske, mitološke figure iz stare Grčke, sa svojim crnim krilima spuste na taj plavo-beli pejzaž ispunjen dijamantima, botoksom i brzim automobilima koji su potpuno beskorisni jer primaju samo dva putnika. Snovi o moći, uspehu, slavi i novcu – sve to može začas biti prekinuto stvarčicama koje je sa sobom doneo.

Mogao je da ode u svoju sobu jer scena koju je čekao odigrala se već u 23:11, iako je bio spreman da čeka i duže.

Muškarac je ušao u pratnji lepotice, oboje obučeni kao što priliči zvanicama još jedne od zabava koje se svake večeri održavaju posle važnih večera na koje se teže ulazi nego na premijeru bilo kog filma koji se prikazuje na Festivalu.

Igor nije gledao lepoticu. Jednom rukom licu je prineo francuske novine (ruski časopis bi privukao pažnju), da ga ne bi videla. Bila je to bespotrebna predostrožnost s njegove strane jer ona nikada nije gledala oko sebe, baš kao ni ostale koje misle da su kraljice sveta. Tu su da bi blistale, trude se da ne obraćaju pažnju na ono što drugi imaju na sebi jer količina dijamanta i ekskluzivnost odeće drugih može da izazove depresiju, loše raspoloženje i osećaj inferiornosti, iako je i njihova odeća koštala pravo bogatstvo.

Njen pratilac, elegantan i prosed, otišao je do bara da naruči šampanjac kao neophodni aperitiv pred noć koja obećava mnogo kontakata, dobru muziku i divan pogled na plažu i jahte ukotvljene u luci.

Primetio je da se prema konobarici ljubazno ophodio. Zahvalio joj se kada mu je dala čaše. Ostavio je dobar bakšiš.

Sve troje su se poznavali. Igor je osetio ogromnu radost kada je adrenalin počeo da mu se meša s krvlju; sutra će joj dati do znanja da je tu. U određenom trenutku će se sresti.

Samo Bog zna na šta će taj susret izaći. Kao pravoslavni vernik, Igor se u jednoj od moskovskih crkava zakleo pred relikvijama Svete Magdalene (bile su izložene tokom nedelju dana u ruskoj prestonici da bi vernici mogli da im se poklone). U redu je proveo skoro pet sati i kada je najzad stigao blizu, bio je ubeđen da je to sve sveštenička izmišljotina. Ali nije hteo da rizikuje i ogreši se o zakletvu.

Molio ju je da ga zaštiti da bi postigao svoj cilj bez mnogo žrtvovanja. I obećao joj je zlatnu ikonu koju će naručiti od

renomiranog slikara koji živi u manastiru u Novosibirsku, kada sve bude gotovo i kada ponovo bude mogao da kroči na rodno tle.

U tri sata izjutra u baru hotela *Martinez* preovlađuju mirisi tompusa i znoja. Iako je pijanista Džimi već završio za to večer (Džimi nosi cipele različitih boja), a konobarica pada s nogu od umora, gosti ne žele da odu. Smatraju da moraju da ostanu u lobiju bar još sat vremena, dakle celu noć, dok se nešto ne desi!

Uostalom, prošlo je već četiri dana otkako je počeo Kanski filmski festival, a još se ništa nije desilo. Za različitim stolovima misao je ista: sresti se s Moći. Lepotice čekaju da se pojavi producent koji će se u njih zaljubiti i dati im važnu ulogu u sledećem filmu. Tu su i glumci koji čekaju, smeju se i prave se da sve to nema nikakve veze s njima, ali stalno jednim okom motre na vrata.

Neko će doći.

Neko mora doći. Mladi režiseri, puni ideja, s mnogo studentskih filmova iza sebe, koji su o fotografiji i dramaturgiji pročitali sve što im je palo šaka, čekaju svoj trenutak sreće; da neko pri povratku s neakve zabave poželi da sedne za slobodan sto, naruči kafu, upali cigaretu, bude umoran od odlaska na ista mesta svake godine i raspoložen za nove avanture.

Kako da ne.

Kada bi se sve to i desilo, poslednja stvar koju bi takva osoba želela da čuje jeste priča o novom „projektu koji niko nikada do sada nije uradio“; ali očaj ume da prevari očajnika. Moćnici koji ponekad uđu samo bace pogled unaokolo i popnu se u svoju sobu. Nisu zabrinuti. Znaju da ničega ne

treba da se plaše. Superklasa ne oprašta izdaju, i svi znaju svoje granice – nisu stigli tu gde jesu gazeći preko mrtvih, iako kruži takva priča. S druge strane, ako nešto nepredvidljivo i bitno treba da bude otkriveno – bilo da se radi o svetlu filma, muzike ili mode – biće otkriveno kroz istraživanja, a ne u hotelskim barovima.

Superklasa sada vodi ljubav s devojkom koja je uspela da se ubaci na zabavu i koja pristaje na sve. Superklasa skida šminku, gleda bore u ogledalu i razmišlja kako je već vreme za novu plastičnu operaciju. U vestima na internetu traži komentare na reklamu koju je snimila tog dana. Uzima neizbežnu pilulu za spavanje i čaj koji obećava vitku liniju bez mnogo truda. Popunjava jelovnik za sutrašnji doručak u sobi i kači ga na kvaku od vrata zajedno s natpisom „Ne uznemiravajte“. Superklasa sklapa oči i razmišlja: „Samo da brzo zaspim, ujutru imam sastanak pre deset.“

Ali u baru hotela *Martinez* svi znaju da su Moćnici tu. A ako su tu, šansa postoji.

I ne pomišljaju da Moćni razgovaraju samo s Moćnima. Da im je neophodno da se ponekad sretnu, zajedno pojedu i popiju, uživaju u velikim zabavama i da pothrane umišljeno uverenje da u svet luksuza i glamura može ući svako ko je dovoljno hrabar da istraje u svojoj nameri. Izbegavaju ratove kada ne donose zaradu i podstiču agresivnost među državama ili korporacijama kada osećaju da to može da im donese više moći i više novca. Prave se da su srećni, iako su postali taoci sopstvenog uspeha. Nastavljaju borbu za veće bogatstvo i uticaj, iako ih već imaju u ogromnim količinama; jer je taština Superklase takve prirode da se takmiči sama sa sobom i stalno gleda ko je na samom vrhu.

U idealnom svetu Moćnici bi razgovarali s glumcima, režiserima, modnim kreatorima i piscima koji sada, očiju već crvenih od umora, razmišljaju kako da se vrate u svoje iznajmljene sobe u udaljenim mestima da bi sutra iznova započeli maraton molbi, mogućih susreta, stavljanja na raspolaganje.

U stvarnom svetu Moćni su u svojim sobama, zaključani, proveravaju elektronsku poštu, žale se kako su sve zabave iste, kako je prijateljica imala veći dragulj od njenog, kako je rival kupio jahtu posebno dizajniranu za njega, i kako je to moguće?

Igor nema s kim da razgovara, ali to ga ne pogađa. Pobjednik je sam.

Igor je uspešni vlasnik i predsednik telefonske kompanije u Rusiji. Godinu dana unapred rezervisao je najbolji apartman u *Martinezu* (koji obavezuje sve goste da plate najmanje dvanaest dana boravka, nezavisno od toga koliko će se zaista zadržati), stigao je privatnim avionom tog popodneva, okupao se i sišao u nadi da će videti jednu jedinu jednostavnu scenu.

Neko vreme su mu dosađivali glumice, glumci, režiseri, ali imao je odličan odgovor za sve:

– *Don't speak English, sorry. Polish.*

Ili:

– *Don't speak French, sorry. Mexican.*

Neko je pokušao da prozbori nekoliko reči na španskom, ali Igor je i za to imao rešenje. Piskarao je neke brojeve u sveščicu da ne bi pomislili da je novinar (koji je svima zanimljiv), niti čovek iz filmske industrije. Pored njega je ležao ruski ekonomski časopis (većina, uostalom, nije ni razlikovala ruski od poljskog ili španskog), s nezanimljivom naslovnom stranom.

Stalni gosti ovog bara smatraju da dobro znaju ljudsku prirodu, tako da su ga ostavili na miru, misleći da je jedan od onih milionera koji dolaze u Kan samo da bi našli žensku. Pošto je i peta osoba sela za njegov sto i naručila mineralnu vodu, uz izgovor „ovo je jedina slobodna stolica“, glas se proneo i svi prisutni su znali da usamljeni gost nije iz filmske ili modne industrije, tako da je dobio etiketu „parfem“ i ostavili su ga na miru.

„Parfem“ je žargon koji koriste mlade glumice (ili starlete, kako ih zovu za vreme Festivala): lako ih je menjati, a često mogu da budu odlični. „Parfeme“ saleću poslednja dva dana Festivala, ako ne uspeju da nađu baš nikoga iz filmske industrije. Dakle, onaj čudni čovek koji deluje kao da je bogat može da sačeka. Sve one znaju da je bolje odande otići s partnerom (koji može biti preobraćen u filmskog producenta), nego ići na sledeće dešavanje i ponoviti stari ritual – piti, smeškati se (najvažnije je smeškati se), praviti se da ne gledaš nikoga, dok srce brzo lupa, minuti brzo prolaze, gala večeri se još nisu završile, one nisu pozvane, a oni su otišli.

Već znaju šta će „parfemi“ reći, jer su svi isti, ali se one prave da veruju:

- a) „Mogu da ti promenim život.“
- b) „Mnoge žene bi volele da su na tvom mestu.“
- c) „Sada si još mlada, ali zamisli kako će biti za nekoliko godina. Vreme je da razmišljaš na duži rok.“
- d) „Oženjen sam, ali moja žena...“ (ova rečenica može da ima različite završetke: „je bolesna“, „zaklela se da će se ubiti ako je ostavim“ itd.).
- e) „Ti si princeza i zaslužuješ da se prema tebi tako postupa. Iako toga nisam bio svestan, čekao sam te. Ne verujem u slučajnosti i mislim da ovoj vezi treba da damo priliku.“

Razgovori se ne razlikuju. Razlikuje se samo po tome koliko poklona može da se izvuče (po mogućstvu nakita koji kasnije može da se proda), na koliko zabava na jahtama može da se stigne, da se prikupi što veći broj vizitkarti, da se slušaju uvek isti razgovori, da se nađe načina da se stigne do nekoga ko će je pozvati na trke formule 1, gde se okuplja isti tip ljudi i gde velika prilika možda čeka.

„Parfem“ je takođe naziv koji mladi glumci koriste za ostarele bogatašice zategnute hirurškim putem i pune botoksa, ali pametnije od muškaraca. One nikada ne gube vreme: takođe dolaze pred kraj Festivala, svesne da je sva moć zavođenja u novcu.

Muški „parfemi“ se zavaravaju: misle da se duge noge i mlada lica mogu zavesti i da njima mogu manipulisati kako god žele. Ženski „parfemi“ veruju u moć svojih dragulja i ni u šta drugo.

Igor ne zna ništa o tome: prvi put je na Festivalu. Na svoje veliko iznenađenje, upravo je shvatio da niko nije uistinu zainteresovan za filmove – osim ljudi koji sede u tom baru. Prelistao je neke časopise, otvorio kovertu u koju su mu, kada je kretao iz firme, stavili pozivnice za najvažnije zabave i video da se ni na jednoj ne spominje neka premijera. Pre nego što je stigao u Francusku pokušao je da nađe spisak filmova koji će se takmičiti i teško je došao do te informacije. Dok mu jedan prijatelj nije objasnio:

– Zaboravi na filmove. Kan je festival mode.

Moda. Šta ti ljudi misle? Misle da je moda ono što se menja sa svakim godišnjim dobom? Došli su iz svih krajeva sveta

da prikažu svoje haljine, odela, nakit, kolekciju cipela. Oni ne znaju šta to znači. „Moda“ je samo jedan od načina da se kaže: pripadam vašem svetu. Nosim uniformu vaše vojske, ne pucajte u ovom pravcu.

Od kada su ljudi počeli da žive po grupama u pećinama, moda je bila jedini način da se kaže nešto što svi razumeju, čak i kada se ne poznaju: isto se oblačimo, iz tvog sam plemena, ujedinito se protiv slabijih da bismo preživeli.

Ali ovde su ljudi koji veruju da je „moda“ sve. Svakih šest meseci potroše pravo bogatstvo da bi promenili neki detalj i ostali u ekskluzivnom plemenu bogatih. Kada bi sada otišli do Silicijske doline, gde milioneri informatičke industrije nose plastične satove i izluzane pantalone, shvatili bi da svet više nije isti, da svi izgledaju kao da pripadaju istoj klasi i da niko ne obraća ni najmanju pažnju na veličinu dijamanta, na marku kravate ili model akten-tašne. Uzgred, kravate i kožne akten-tašne u tom delu sveta ne postoje, ali tu blizu je Holivud, relativno moćnija mašina – iako dekadentna – koja još uvek uspeva da ubedi naivne da veruju u odeću visoke mode, u ogrlice od smaragda, u ogromne limuzine. A pošto časopisi i dalje pišu o tome, nikome nije u interesu da uništi industriju koja donosi milijarde dolara od reklama, prodaje beskorisnih stvari, bespotrebnih promena trendova i uvek istih pomada s različitim etiketama.

Smešno! Igor ne može da sakrije prezir prema onima čije odluke utiču na živote miliona muškaraca i žena, poštenih radnih ljudi koji dostojanstveno žive jer su zdravi, imaju krov nad glavom i ljubav svojih bližnjih.

Perverzno! Kada izgleda da je sve u redu, kada se porodice okupe oko trpeze da večeraju, duh Superklase se pojavi i prodaje nemoguće snove: luksuz, lepotu, moć. I porodica se rastura.

Otac provodi sate i sate radeći prekovremeno da bi sinu mogao da kupi najnoviji model patika kako ga u školi ne bi gledali kao bednika. Supruga u tajnosti plače jer njene prijateljice nose firmiranu garderobu, a ona za to nema novca. Mladi, umesto da se upoznaju s pravim vrednostima vere i nade, sanjaju da postanu umetnici. Devojke iz unutrašnjosti gube identitet, maštaju o odlasku u veliki grad i pristale bi na bilo šta, bukvalno bilo šta, samo da bi došle do nakita koji im se sviđa. Svet koji bi trebalo da se kreće ka pravdi počinje da se vrti oko materije koja posle šest meseci više ničemu ne služi, treba da se obnovi jer samo tako cirkus može da na vrhu sveta održi te kreature dostojne prezira koje se sada nalaze u Kanu.

Naravno, Igor ne dozvoljava da ta destruktivna moć utiče na njega. Bavi se svojim poslom, jednim od najpoželjnijih na svetu. I dalje svakog dana zaradi više novca nego što može da potroši za godinu dana, čak i da sebi priušti sva moguća zadovoljstva – zakonita ili nezakonita. Može bez problema da zavede bilo koju ženu i pre nego što ona sazna da li je bogat ili nije – isprobao je to mnogo puta i uvek je uspeo. Upravo je napunio četrdeset godina, u odličnoj je formi, uradio je godišnji medicinski pregled i pokazalo se da je potpuno zdrav. Nema dugova. Ne mora da nosi odelo određene marke, da odlazi u posebne restorane, da provodi odmor na plaži „na koju će svi ove godine ići“, da kupi ručni sat samo zato što ga je preporučio poznati sportski as. Može da potpisuje važne ugovore olovkom koja košta nekoliko centi, da nosi udobne i elegantne sakoe, bez vidljivih oznaka proizvođača, koje mu šije mala krojačka radnja u blizini kancelarije. Može da radi šta hoće, a da ne oseća potrebu da bilo kome dokaže da je bogat, bavi se zanimljivim poslom i radi ga sa strašću.

Možda je baš u tome problem: uvek je strastven prema poslu. Uveren je da je to razlog zbog kojeg žena koja je pre nekoliko sati ušla u bar ne sedi sada za njegovim stolom.

Pokušava da sabere misli, vreme prolazi. Traži još jedno piće od Kristele – zna ime konobarice jer je pre sat vremena, kada je promet bio manji (ljudi su bili na večerama), naručio čašu viskija, a ona je prokomentarisala da izgleda tužno, da treba nešto da pojede da se oraspoloži. Zahvalio joj se na brizi, zadovoljan što se bar neko zainteresovao za njegovo duševno stanje.

Možda je on jedini koji zna ime osobe koja ga služi; ostali žele da znaju ime – i ako je moguće položaj – ljudi za stolovima i u foteljama.

Pokušava i dalje da razmišlja, ali već je prošlo tri sata posle ponoći, lepotica i fini gospodin – koji, uzgred, fizički veoma liči na njega – nisu se ponovo pojavili. Možda su otišli pravo u sobu i sada vode ljubav, možda još uvek piju šampanjac na nekoj od jahti na kojima zabave počinju kada se sve ostale završavaju. Možda leže i čitaju časopise, i ne gledaju jedno u drugo.

Ništa od toga nije važno. Igor je sam, umoran i treba mu sna.

7:22

Budi se u dvadeset i dva minuta posle sedam ujutru. Mnogo ranije nego što bi njegovo telo pozelelo, ali još nije uspeo da se privikne na vremensku razliku između Moskve i Pariza; da je sada na poslu, već bi okončao bar dva ili tri sastanka sa svojim saradnicima i pripremao bi se za ručak s nekim novim klijentom.

Ali ovde ima drugi zadatak: da nađe nekoga i da tu osobu žrtvuje u ime ljubavi. Potrebna mu je žrtva, tako da Eva razume poruku odmah izjutra.

Kupa se, silazi da doručkuje u restoranu, u kojem gotovo da je jedini gost, i odlazi da šeta Kroazetom, šetalištem koje prolazi ispred svih luksuznih hotela. Nema saobraćaja – deo ulice je blokiran, tako da samo automobili s posebnim dozvolama mogu da prolaze. Druga traka je prazna jer se čak i ljudi koji tu žive tek spremaju na posao.

U njemu nema jeda – prevazišao je najtežu fazu kada nije mogao da spava od silne patnje i mržnje koju je osećao. Danas već može da razume Evino ponašanje: uostalom, monogamija je mit koji je ljudskom rodu nametnut na

silu. Mnogo je čitao o tome: ne radi se o hormonima ili o taštini, već o genetskoj konfiguraciji koja se može naći u skoro svim životinjama.

Istraživanja ne greše: naučnici su radili testove roditeljstva kod ptica, majmuna, lisica, i došli su do zaključka da činjenica da su ove vrste razvile tip odnosa koji veoma podseća na brak ne znači da su verne jedne drugima. U sedamdeset odsto slučajeva mladunče je kopile. Igor je dobro upamtio pasus koji je napisao Dejvid Baraš, profesor psihologije na Univerzitetu Vašington u Sijetlu:

„Kažu da su samo labudovi verni, ali čak ni to nije istina. Jedina vrsta u prirodi koja ne čini preljubu jeste ameba *diplozoon paradoxum*. Partneri se još u mladosti sretnu i njihova se tela sjedine u jedan organizam. Svi ostali u stanju su da prevare.“

Zato ne može Evu da optužuje ni za šta – ona je samo sledila instinkt koji leži u svakom ljudskom biću. Ali s obzirom na to da je odgajana u okviru društvenih konvencija koje ne poštuju prirodu, verovatno se oseća krivom, misli da je on više ne voli i da joj nikada ne bi oprostio.

On je, naprotiv, spreman na sve, čak i da joj šalje poruke koje će ugasiti univerzume i svetove drugih, samo da bi shvatila da ne samo da je dobrodošla, nego i da će prošlost biti zaboravljena bez ijednog pitanja.

Nailazi na devojkicu koja razmešta svoju robu po pločniku. Rukotvorine diskutabilnog ukusa.

Da, ona je žrtva. Ona je poruka koju treba da pošalje – i koja će sigurno biti shvaćena kada stigne kome je upućena. Pre nego što će da joj priđe, posmatra je nežno; ona ne zna da će uskoro, ako sve bude išlo kako treba, njena duša lebdeti

među oblacima, zauvek oslobođena tog idiotskog posla koji joj nikada neće dozvoliti da stigne tamo gde bi njeni snovi želeli da bude.

– Koliko košta? – pita na tečnom francuskom.

– Na šta gospodin misli?

– Na sve.

Devojka se nasmeja. Veoma je mlada – verovatno još nema ni dvadeset godina.

– Ne pitaju me to prvi put. Sledeći korak je: da li hoćeš malo da se prošetáš sa mnom? Suviše si lepa da bi tu sedela i prodavala te stvari. Ja sam...

– ...Ne, ja nisam. Nisam iz sveta filma. Neću od tebe napraviti glumicu i promeniti ti život. Još manje sam zainteresovan za stvari koje prodaješ. Samo želim da razgovaram, a to možemo i ovde.

Devojka spusti pogled.

– Moji roditelji ovo prave i ponosna sam na svoj posao. Jednog dana ovuda će proći neko ko će prepoznati vrednost ovih stvari. Molim vas, nastavite dalje, neće biti teško naći nekoga ko će saslušati šta imate da kažete.

Igor iz džepa vadi svežanj novčanica i stavlja ga polako pored nje.

– Izvini na mojoj nepristojnosti. Rekao sam to samo da bi spustila cenu. Drago mi je, zovem se Igor Malev. Juče sam stigao iz Moskve i još se nisam privikao na vremensku zonu.

– Ja sam Olivija – kaže devojka praveći se da veruje u laž.

Ne tražeći dozvolu, seda pored nje. Ona se malo udalji.

– O čemu želite da razgovarate?

– Prvo uzmi novac.

Olivija se dvoumi. Ali kada je pogledala oko sebe, shvatila je da nema razloga za strah. Automobili počinju da prolaze jedinom otvorenom trakom, mladi idu ka plaži, a jedan

stariji par se približava pločnikom. Stavlja novac u džep ne prebrojavši ga – dovoljno je do sada u životu naučila da zna da tu ima više nego dosta.

– Hvala što si prihvatila moju ponudu – odgovara Rus. – O čemu želim da razgovaram? U stvari, ni o čemu bitnom.

– Ovde ste sigurno došli s nekim razlogom. Niko ne dolazi tek tako u Kan u vreme kada je grad nepodnošljiv za žitelje i turiste.

Igor zuri u more, pali cigaretu.

– Pušenje je opasno.

On se ne osvrće na komentar.

– Šta ti misliš, šta je smisao života? – upita je.

– Voleti.

Olivija se smeška. Lepo je započeti dan na ovakav način – razgovorom o temama umnijim od cena predmeta koje prodaje ili komentara o tome kako je ko obučen.

– A šta vi mislite? Šta je smisao?

– Voleti, da. Ali smatrao sam da je takođe važno da zaradim dovoljno novca da dokažem svojim roditeljima da mogu da pobedim. Uspeo sam u tome i oni se danas ponose mnome. Upoznao sam savršenu ženu, osnovao porodicu, voleo bih da imam dece, poštujem Boga i strahujem od njega. Deca, međutim, nisu došla.

Olivija se nije usudila da pita zašto. Čovek od približno četrdeset godina nastavlja na savršenom francuskom:

– Razmišljali smo da usvojimo dete. Dve ili tri godine smo o tome razmišljali. Ali život nam je postao veoma uzbudljiv: putovanja, zabave, sastanci, pregovori...

– Kada ste seli ovde pored mene, pomislila sam da ste još jedan ekscentrični milioner u potrazi za avanturom. Ali drago mi je što pričamo o ovakvim stvarima.

– Da li razmišljaš o budućnosti?

– Razmišljam, i mislim da su moji snovi isti kao i vaši. Naravno da planiram da imam decu.

Onda je zastala. Nije htela da povredi prijatelja koji se tako iznenada pojavio.

– Ukoliko to bude moguće, naravno. Ponekad Bog drugačije isplanira.

On kao da nije obratio pažnju na odgovor.

– Na festival dolaze samo milioneri.

– Milioneri, ljudi koji misle da su milioneri, ili ljudi koji žele da postanu milioneri. U ovim danima ovaj deo grada liči na ludnicu, svi se ponašaju kao da su važni, osim onih koji su zaista važni – oni su ljubazniji, ne moraju nikome i ni zbog čega da se dokazuju. Ne kupe uvek nešto od mene, ali barem se nasmeše, kažu neku lepu reč i ophode se prema meni s poštovanjem. Šta vi tražite ovde?

– Bog je stvorio svet za šest dana. Ali šta je svet? Ono što ti ili ja vidimo. Svaki put kada neko umre, deo kosmosa je uništen. Sve što je ta osoba osetila, isprobala, mislila, nestaje s njom, kao što suze nestaju na kiši.

– „Kao suze na kiši“... gledala sam film u kojem neko to izgovara. Ne sećam se više naziva.

– Nisam došao da plaćem. Ovde sam da pošaljem poruke ženi koju volim. Da bih to uspeo, moram da ugasim nekoliko univerzuma ili svetova.

Umesto da je ovaj komentar uplaši, Olivija se nasmeja. Izgleda da taj lepi, elegantni čovek koji tečno govori francuski nije nimalo lud. Dosadilo joj je već da sluša uvek iste komentare: mnogo si lepa, mogla bi da živiš mnogo bolje, koliko košta ovo, koliko košta ono, preskupo je, idem još malo da razgledam, vratiću se posle (što se naravno nikada ne desi), itd. Rus bar ima smisla za humor.

– A čemu uništenje sveta?

– Da bih obnovio svoj.

Olivija može da pokuša da uteši čoveka koji sedi pored nje. Ali plaši se da će čuti poznatu frazu: „Voleo bih da ti daš smisao mom životu“, a tada bi se razgovor vrlo brzo završio jer je ona imala drugačije planove za budućnost. Pored toga, bilo bi potpuno idiotski s njene strane da pokuša da starijeg i uspešnog muškarca nauči kako da prevaziđe svoje probleme.

Rešenje je bilo da sazna nešto više o njegovom životu. Uostalom, platio je – i to dobro – za njeno vreme.

– Kako planirate to da uradite?

– Da li znaš nešto o žabama?

– Žabama?

On nastavi:

– Više bioloških studija je dokazalo da žaba ne reaguje na zagrevanje vode ukoliko je u lonac stavljena zajedno s vodom u kojoj je živela. Uopšte ne reaguje na postepeni rast temperature, promenu okoline, tako da kada voda provri, ona umire naduta i srećna.

„S druge strane, ako bismo žabu bacili u već kipuću vodu, ona bi odmah iskočila. Prošla bi s opekotinama, ali bi ipak ostala živa.“

Oliviji nije baš jasno kakve to veze ima s uništenjem sveta. Igor nastavlja:

– Već sam se ponašao kao kuvana žaba. Nisam primećivao promene. Mislio sam da je sve u redu, da će zlo proći, da je to samo pitanje vremena. Zamalo nisam umro kada sam izgubio najvažniju stvar koju sam u životu imao, i umesto da reagujem, apatično sam plutao po vodi koja se iz minuta u minut zagrevala.

Olivija prikupi hrabrost i upita:

– Šta ste izgubili?

– U stvari, nisam izgubio; ima trenutaka kada život razdvoji dve osobe samo da bi shvatile koliko su bitne jedna drugoj. Recimo da sam sinoć video svoju ženu s drugim čovekom. Znam da želi da mi se vrati, da me još uvek voli, ali nema hrabrosti da napravi taj korak. Ima kuvanih žaba koje još uvek veruju da je poslušnost, a ne kompetentnost, osnova svega: naređuje onaj ko može, a sluša onaj ko ima razuma. A gde je u svemu tome istina? Bolje je iz neke situacije izaći s opekotinama, ali živ i spreman za akciju.

„Ubeđen sam da ti možeš da mi pomogneš u ovom zadatku.“

Olivija pokušava malo da pronikne u glavu čoveka koji sedi pored nje. Kako je neko mogao da napusti čoveka koji tako zanimljivo izgleda i ume da razgovara o stvarima koje nikada nije čula? Uostalom, u ljubavi stvarno nema logike – zna to, uprkos svojoj mladosti. Njen momak, na primer, ume da bude grub, ponekad je bez razloga i udari, ali i pored toga ona bez njega ne može da provede ni dan.

O čemu su ono beše pričali? O žabama. I o tome kako ona može da mu pomogne. Naravno da može, zato bi bilo bolje promeniti temu.

– Pa kako nameravate da uništite svet?

Igor uperi prst na jedinu slobodnu traku na Kroazeti.

– Recimo da ne želim da ti odeš na neku zabavu, ali ne mogu to otvoreno da kažem. Ako sačekam deo dana kada je ovde gužva i nasred trake zaustavim auto, za deset minuta cela ulica koja prolazi pored plaže biće paralisana. Vozači će pomisliti: „Sigurno se neko sudario“, i imaće malo strpljenja. Posle petnaest minuta doći će policija s kamionom za šlepovanje i skloniti automobil.

– To se desilo već sto puta.

– Ali ja bih prilikom izlaska iz kola okolo razbacao eksere i druge stvari koje mogu da iseku gume. Veoma oprezno, tako da niko ne primeti. Imao bih dovoljno strpljenja da ih sve obojim u crno, tako da se po boji ne razlikuju od asfalta. U trenutku kada bi se kamion za šlepovanje približio, probušile bi mu se gume. Sada imamo dva problema, tako da bi zakrčenje stiglo do oboda ovog malog grada, u kome ti verovatno živiš.

– Maštovita ideja, ali najviše što biste postigli bilo bi da zakasnim sat vremena.

Sada je bio red na Igora da se nasmeje.

– Dobro, trebalo bi mi još sat-dva da smislim kako da to produžim – kada bi se ljudi skupili da pomognu, na primer, bacio bih neku dimnu bombu ispod kamiona. Svi bi se uplašili. Ušao bih u kola i glumio da sam očajan, pokušao bih da upalim motor, samo što bih u isto vreme prosuo gorivo za upaljač po podu i zapalio bih vatru. Bilo bi dovoljno vremena da pobegnem iz kola i posmatram scenu: automobil polako gori, plamen stiže do rezervoara, eksplozija, automobil iza takođe se zapali – sledi lančana reakcija. Sve to samo s jednim kolima, nekoliko eksera, dimnom bombom koja može da se kupi u bilo kojoj prodavnici, i gorivom za upaljač...

Igor iz džepa vadi epruvetu u kojoj ima tečnosti.

– ...ove veličine. To je trebalo da uradim kada sam shvatio da će Eva da me napusti. Da odložim njenu odluku, da je nateram da još malo razmisli, da razmisli o posledicama. Kada ljudi razmisle o odlukama koje treba da donesu, obično odustanu – za neke korake u životu neophodna je velika hrabrost.

„Ali moj ponos je bio jači, mislio sam da je to privremeno, da će shvatiti. Ponovo kažem – siguran sam da se sada kaje i

da želi da se vrati. Ali da bi se to desilo, moraću da uništim nekoliko svetova.“

Izraz njegovog lica se promenio i Oliviji priča više nije bila nimalo simpatična. Ustaje.

– Dobro, moram da radim.

– Ali platio sam ti da bi me slušala. Platio sam ti dovoljno za ceo dan.

Ona se maši za džep da mu vrati novac i u tom trenutku vidi da joj je cev pištolja uperena u lice.

– Sedi.

Instinktivno je htela da potrči. Stariji par se polako približavao.

– Nemoj da bežiš – kaže on, kao da joj čita misli. – Neću pucati ako sedneš i saslušaj me do kraja. Ako me budeš slušala, obećavam ti da neću pucati.

U Olivijinoj glavi nižu se scene šta bi sve mogla u ovom trenutku da uradi: prva je bila da beži u cikcak, ali shvata da su joj noge obamrle od straha.

– Sedi – ponovi čovek. – Neću pucati u tebe ako me budeš slušala. Obećavam.

Naravno da bi bila ludost pucati jednog takvog sunčanog jutra, dok automobili prolaze, ljudi idu na plažu, saobraćaj postaje sve gušći, sve je više prolaznika na šetalištu. Bolje je da ga posluša – naprosto zato što nije u stanju da uradi ništa drugo; malo joj fali da se onesvesti.

Pristaje. Sada treba da ga ubedi da nije nikakva pretnja, da odsluša tužbalicu napuštenog muža, obeća da nikome ništa neće pričati i da se baci na zemlju i traži pomoć čim se pojavi policajac u svom redovnom obilasku.

– Tačno znam šta osećaš – čuje muški glas koji pokušava da je smiri. – Znaci straha su isti još od početka vremena. Tako je bilo kada su se ljudi nalazili oči u oči s divljim

zverima, tako je i danas: krv se povlači iz lica i epiderma i tako štiti telo smanjujući moguće krvarenje – odatle bledilo. Creva se opuštaju i izbacuju sve, da otrovi koji se nalaze u organizmu ne izazovu infekciju. Telo u prvom trenutku odbija da se pomeri, da ne bi izazvalo zver, da ne bi napravilo neki sumnjiv pokret koji bi izazvao napad.

„Ovo je sve san“, misli Olivija. Pomišlja na roditelje; trebalo je da oni budu ovde tog jutra, ali cele noći su pravili bižuteriju jer su očekivali prometan dan. Pre samo nekoliko sati vodila je ljubav sa svojim dečkom, za koga je mislila da je čovek njenog života iako ju je ponekad zlostavljao; doživeli su orgazam u isto vreme, što im se dugo nije desilo. Posle doručka je odlučila da se ne tušira, kao što obično čini, jer se osećala slobodno, puna energije, zadovoljna životom.

Ne, ovo se ne dešava. Bolje bi bilo da i ona pokaže malo staloženosti.

– Hajde da razgovaramo. Otkupili ste svu robu, hajde da razgovaramo. Nisam ustala da bih otišla.

On diskretno naslanja cev pištolja na njena rebra. Stariji par prolazi, baca pogled na njih i ne primećuje ništa neoobično. Portugalčeva ćerka sedi tu, kao i svakog dana, kao i uvek pokušava da impresionira muškarce svojim spojenim obrvama i dečjim osmehom. Nije to bilo prvi put da je vide s neznancem koji deluje imućno.

Olivija ih netremice gleda, kao da pogledom može nešto da im kaže. Čovek koji sedi pored nje veselim glasom kaže:

– Dobro jutro!

Par se udaljava bez reči – nisu imali običaj da razgovaraju s neznancima, niti da se pozdravljaju s uličnim prodavcima.

– Da, hajde da razgovaramo – reče Rus razbijajući tišinu.

– Ne mislim da uradim ništa od ovoga sa saobraćajem, samo sam dao primer. Moja žena će znati da sam ovde kada počne

da prima poruke. Neću uraditi ono što bi bilo očekivano, da odem do nje – treba ona da dođe k meni.

Eto prilike.

– Mogu da joj prenosim poruke ako želite. Samo mi recite u kojem hotelu je odsela.

Čovek se smeje.

– Zaražena si istim virusom kao i svi tvoji vršnjaci: misliš da si pametnija od ostalih ljudskih bića. U trenutku kada odeš odavde, uputićeš se pravo u policiju.

Krv joj se sledila. Znači sedeće na toj klupi ceo dan? Da li će on u svakom slučaju pucati, sada kada ona zna njegovo lice?

– Rekli ste da nećete pucati.

– Obećao sam da to neću uraditi ako se budeš ponašala kao odrasla osoba koja poštuje moju inteligenciju.

Da, u pravu je. Biti odrasla znači pričati pomalo i o sebi. I ko zna, iskoristiti sažaljenje koje uvek postoji u glavi ludaka. Objasniti da prolazi kroz sličnu situaciju iako to nije istina.

Mladić protrčava pored njih sa slušalicama u ušima i ajpo-dom za pojasom. Ne pada mu na pamet da pogleda u stranu.

– Živim s čovekom koji mi od života pravi pakao, a ja i pored toga ne mogu da ga se oslobodim.

Igorove oči menjaju izraz.

Olivija veruje da je pronašla način da pobegne iz zamke. „Budi pametna. Nemoj da se odaš, probaj da misliš na ženu čoveka koji se nalazi pored tebe.“

Budi autentična.

– Odvojio me je od mojih prijatelja. Stalno je ljubomoran, a on ima svaku koju poželi. Kritikuje sve što radim, kaže da nemam nikakve ambicije. On raspolaže s malo novca koji zaradim od prodaje ovih stvari.

Čovek ćuti, gleda u more. Šetalište se puni ljudima; šta bi se desilo kada bi naprosto ustala i pobjegla? Da li je pištolj pravi?

Ali zna da se dotakla teme koja kao da ga je malo opustila. Bolje ne rizikovati i ne pokušati nešto ludo – priseća se pogleda i glasa od malopre.

– Pored svega, ne mogu da ga ostavim. Tačno i da se pojava najbolji, najbogatiji, najdarežljiviji čovek na svetu, ne bih svog momka menjala ni za šta. Nisam mazohista, ne osećam zadovoljstvo u konstantnom ponižavanju – ali volim ga.

Ponovo je osetila da joj cev pištolja žulja rebra. Rekla je nešto što nije trebalo.

– Ja nisam kao ta propalica od tvog dečka – glas mu je bio ispunjen mržnjom. – Mnogo sam radio da bih postigao sve što danas imam. Mnogo sam radio, bilo je mnogo pokušaja da me smaknu, sve sam preživeo, pošteno sam se borio, mada sam ponekad morao da budem čvrst i neumoljiv. Uvek sam bio dobar hrišćanin. Imam uticajne prijatelje i nikada nisam bio nezahvalan. Na kraju je ispalo da sam sve uradio kako je trebalo.

„Na svom putu nikada nikoga nisam uništio. Kad god sam mogao, podsticao sam svoju ženu da radi ono što joj je volja, i evo na šta je to izašlo: sada sam sâm. Jesam, ubijao sam druge ljude u jednom idiotskom ratu, ali nisam izgubio osećaj za stvarnost. Nisam ratni veteran koga muče traume, koji uđe u restoran i nasumice puca u goste iz automatske puške. Nisam terorista. Mogao bih pomisliti da život prema meni nije bio pravedan, da mi je ukrao najvažnije: ljubav. Ali ima i drugih žena, a ljubavne muke uvek prođu. Moram nešto da preduzmem, dosta mi je više da budem žaba koju polako kuvaju.“

– Ako znate da ima drugih žena, ako znate da bol prolazi, čemu onda tolika patnja?

Da, ponašala se kao odrasla osoba – iznenadila se kako je staloženo pokušavala da kontroliše ludaka koji je sedeo pored nje.

On kao da je na trenutak oklevao.

– Ne znam kako tačno na to da odgovorim. Možda zato što su me mnogo puta napuštali. Možda zato što imam potrebu da sebi dokažem za šta sam sve sposoban. Možda zato što sam lagao, nema drugih žena – samo jedna. Imam plan.

– Kakav plan imate?

– Već sam ti rekao. Da uništim nekoliko svetova, sve dok ona ne shvati koliko mi znači. Da sam spreman da se izložim bilo kakvom riziku da bi mi se vratila.

Policija!

Oboje su primetili da se približava policijski automobil.

– Izvini – reče Igor. – Planirao sam da duže razgovaramo, ali život ni prema tebi nije pravedan.

Olivija shvata da je osuđena na smrt. Pošto sada nema šta da izgubi, kreće da ustane. Međutim, neznančeva ruka joj se spušta na desno rame, kao da je nežno grli.

Samozaštita bez oružja, u ruskom narodu poznatija kao sambo, veština je brzog ubijanja golim rukama a da žrtva i ne shvata šta se dešava. Razvijala se vekovima u vremenima kada su narodi ili plemena morali goloruki da se suočavaju s napadačima. Sovjetske vlasti su je u velikoj meri koristile da bi eliminisale protivnike bez ikakvog traga. Pokušali su da je uvrste u olimpijske sportove na Olimpijskim igrama u Moskvi 1980. godine. Međutim, veština je okarakterisana kao previše opasna i, uprkos trudu tadašnjih komunista da na Igre uvrste sport koji samo oni poznaju, to se nije desilo.

Odlično. Zahvaljujući tome, samo mali broj ljudi zna za ovu veštinu.

Igorov desni palac pritiska Olivijinu vratnu venu i tako prekida dotok krvi u mozak. U isto vreme druga ruka pritiska određenu tačku blizu pazuha, uzrokujući paralizu mišića. Nema grčenja; sada samo treba pričekati nekoliko minuta.

Izgleda kao da mu je Olivija zaspala u naručju. Policijska kola prolaze iza njih koristeći zatvorenu traku. Čak i ne primećuju zagrljeni par – imaju važnija posla tog jutra: moraju da se postaraju da saobraćaj teče bez prekida, što je praktično nemoguće. Upravo su preko radio-stanice čuli da je na tri kilometra odatle pijani milioner slupao svoju limuzinu.

Držeći i dalje devojkju jednom rukom, Igor se saginje i drugom rukom uzima peškir na kojem su bile rukotvorine sumnjivog ukusa. Vešto presavija tkaninu praveći neku vrstu jastučeta.

Kada se uveri da nema nikoga u blizini, nežno spušta nepokretno telo na klupu; devojkja izgleda kao da spava – a u snovima se seća nekog lepog dana, ili možda ima mòmre u kojima joj se javlja dečko siledžija.

Samo je stariji par primetio da su sedeli zajedno. Ako se ustanovi da je u pitanju zločin – za šta je, po Igoru, bilo malo šansi jer nije bilo vidljivih tragova – opisali bi ga policiji kao plavokosog, ili kao crnca, starijeg ili mlađeg nego što je stvarno bio; nije bilo nikakvih razloga da se brine, ljudi nikada ne obraćaju pažnju na ono što se dešava u svetu oko njih.

Pre nego što je otišao, poljubio je uspavanu lepoticu u čelo i promrmljao:

– Kao što vidiš, održao sam obećanje. Nisam pucao.

Pošto je napravio nekoliko koraka, dobio je jaku glavobolju, što je bilo i očekivano: krv mu je preplavila mozak, a to

je prirodna reakcija kod nekoga ko je upravo prošao kroz stanje izuzetne napetosti.

Uprkos glavobolji, bio je srećan. Da, uspeo je.

Da, u stanju je. A bio je još srećniji zato što je oslobodio dušu iz onog krhkog tela, iz onog duha koji nije uspevao da se odupre maltretiranju od strane jedne kukavice. Da je ta bolesna veza nastavila da postoji, vrlo brzo devojka bi postala depresivna i anksiozna, izgubila bi samopoštovanje i svakim bi danom sve više zavisila od moći svog momka.

Evi se to nikada nije desilo. Uvek je mogla da donosi sopstvene odluke. Imala je njegovu moralnu i materijalnu podršku kada je odlučila da otvori svoj butik visoke mode, mogla je slobodno da putuje kada je htela i koliko je htela. Bio je čovek, muž za primer. I pored svega toga napravila je grešku – nije bila sposobna da razume njegovu ljubav, kao što nije razumela ni njegov oproštaj. Ali očekivao je da primi njegove poruke – uostalom, onog dana kada ga je ostavila rekao joj je da će uništiti svetove da bi mu se vratila.

Maši se za mobilni telefon koji je nedavno kupio, za jednu upotrebu, i na koji je uplatio minimalni kredit. Kuca poruku.